

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

zo 7. júna 2013*

„EPUZF — Záručná sekcia — Zúčtovanie výdavkov — Výdavky vylúčené z financovania — Neprimerané meškanie Komisie pri posúdení oznámení zaslaných podľa článku 5 ods. 2 nariadenia (EHS) č. 595/91 — Článok 32 ods. 5 nariadenia (ES) č. 1290/2005 — Povinnosť odôvodnenia — Primeraná lehota“

Vo veci T-267/07,

Talianska republika, v zastúpení: G. Aiello a S. Fiorentino, avvocati dello Stato,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: C. Cattabriga a F. Erlbacher, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie 2007/327/ES z 27. apríla 2007 o vyrovnaní účtov platobných agentúr členských štátov, ktoré sa týkajú výdavkov financovaných Záručnou sekciou Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu (EPUZF) za rozpočtový rok 2006 (Ú. v. EÚ L 122, s. 51),

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predseda komory L. Truchot, sudcovia M. E. Martins Ribeiro a A. Popescu (spravodajca),

tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. apríla 2012,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

- 1 Nariadenie Rady (EHS) č. 729/70 z 21. apríla 1970 o financovaní spoločnej poľnohospodárskej politiky [neoficiálny preklad] (Ú. v. ES L 94, s. 13), naposledy zmenené a doplnené nariadením Rady (ES) č. 1287/95 z 22. mája 1995 (Ú. v. ES L 125, s. 1), stanovilo všeobecné pravidlá uplatniteľné na

* Jazyk konania: taliančina.

financovanie spoločnej poľnohospodárskej politiky (SPP). Nariadenie Rady (ES) č. 1258/1999 zo 17. mája 1999 o financovaní Spoločnej poľnohospodárskej politiky (Ú. v. ES L 160, s. 103; Mim. vyd. 03/025, s. 414) nahradilo nariadenie č. 729/70 a uplatňuje sa na výdavky vynaložené od 1. januára 2000 do 16. októbra 2006.

- 2 Podľa článku 1 ods. 2 písm. b) a článku 3 ods. 1 nariadenia č. 729/70, ako aj článku 1 ods. 2 písm. b) a článku 2 ods. 2 nariadenia č. 1258/1999 Záručná sekcia Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu (EPUZF) financuje v rámci spoločnej organizácie poľnohospodárskych trhov intervencie zamerané na stabilizáciu týchto trhov vykonávané podľa pravidiel Európskej únie.
- 3 Podľa článku 5 ods. 2 písm. c) nariadenia č. 729/70 a článku 7 ods. 4 nariadenia č. 1258/1999 v prípade, že Komisia Európskych spoločenstiev zistí, že platba výdavkov nebola uskutočnená v súlade s predpismi Únie, rozhodne o vyčlenení týchto výdavkov z financovania z prostriedkov Únie.
- 4 Podľa článku 8 ods. 1 nariadenia č. 729/70 a článku 8 ods. 1 nariadenia č. 1258/1999 členské štáty v súlade s vnútroštátnymi zákonmi, inými právnymi predpismi a správными opatreniami prijímú opatrenia potrebné na uistenie sa o tom, že transakcie financované z EPUZF sa uskutočnili a vykonali skutočne správne, na predchádzanie nezrovnalostiam a ich stíhanie a na vymáhanie súm stratených v dôsledku nezrovnalostí alebo nedbanlivosti.
- 5 Podľa článku 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70 a článku 8 ods. 2 nariadenia č. 1258/1999, ak sa sumy nevydajú úplne, hradí finančné následky nezrovnalostí alebo nedbanlivosti Únia, s výnimkou následkov nezrovnalostí alebo nedbanlivosti, ktoré možno pripísať správnym orgánom alebo iným úradom a agentúram členských štátov.
- 6 Nariadenie č. 1258/1999 bolo zrušené a nahradené nariadením Rady (ES) č. 1290/2005 z 21. júna 2005 o financovaní Spoločnej poľnohospodárskej politiky (Ú. v. EÚ L 209, s. 1).
- 7 Podľa článku 32 ods. 3 nariadenia č. 1290/2005 „pri príležitosti predloženia ročnej účtovnej závierky, uvedenej v článku 8 ods. 1 písm. c) bode iii), členské štáty odovzdajú Komisii súhrnnú správu o vymáhacích konaniach začatých na základe nezrovnalostí a zároveň poskytnú rozpis čiastok ešte nevyvozených správnym alebo súdnym konaním podľa jednotlivých administratívnych a/alebo súdnych konaní a podľa jednotlivých rokov prvého správneho alebo súdneho zistenia nezrovnalostí“. Spresňuje sa v ňom tiež, že „členské štáty sprístupnia Komisii podrobný zoznam jednotlivých vymáhacích konaní, ako aj zoznam jednotlivých, ešte nevyvozených čiastok“.
- 8 Článok 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 stanovuje:

„Pokiaľ sa vymáhanie nevykonalo v lehote štyroch rokov od dátumu prvého správneho súdneho zistenia [správneho alebo súdneho zistenia – *neoficiálny preklad*] alebo ôsmich rokov, ak je vymáhanie predmetom konania pred vnútroštátnymi súdmi, finančné dôsledky nevykonaného vymáhania znáša vo výške 50 % daný členský štát a vo výške 50 % rozpočet Spoločenstva.

Dotknutý členský štát uvedie oddelene v súhrnnej správe uvedenej v prvom pododseku odseku 3 čiastky nevyvozené v lehote ustanovenej v prvom pododseku tohto odseku.

Rozdelenie finančného zaťaženia vzniknutého následkom nevykonaného vymáhania podľa prvého pododseku sa netýka povinnosti príslušného členského štátu pokračovať vo vymáhacích konaniach uplatnením článku 9 ods. 1 tohto nariadenia. 50 % takto vymožených čiastok sa pripíše [Európskemu poľnohospodárskemu záručnému fondu (EPZF)] po tom, čo sa uplatnilo odpísanie ustanovené v odseku 2 tohto článku.

Ak sa v rámci vymáhacieho konania správnym alebo súdnym aktom konečného charakteru zistí, že nedošlo k žiadnej nezrovnalosti, členský štát nahlási EPZF ako výdavok finančné zaťaženie, ktoré znáša podľa prvého pododseku.

Ak sa však z dôvodov, ktoré nemožno pripísať dotknutému členskému štátu, nemohlo uskutočniť vymáhanie v lehotách uvedených v prvom pododseku tohto článku a suma, ktorá sa má získať späť, je vyššia ako 1 milión [eur], Komisia môže na žiadosť členského štátu predĺžiť tieto lehoty najviac o 50 % počiatočných lehôt.“

9 Podľa článku 32 ods. 6 nariadenia č. 1290/2005 „v riadne odôvodnených prípadoch môžu členské štáty rozhodnúť, že nebudú pokračovať vo vymáhaní“. Toto ustanovenie s presňuje, že takéto rozhodnutie môže byť prijaté iba v týchto prípadoch:

„a) ak súhrn vzniknutých nákladov a predpokladaných nákladov na vymáhanie je vyšší ako vymáhaná čiastka;

b) ak je vymáhanie nemožné z dôvodu platobnej neschopnosti dlžníka, zistenej a uznanej v súlade s vnútroštátnym právom dotknutého členského štátu, alebo osôb právne zodpovedných za nezrovnalosť“.

10 V tom istom ustanovení sa uvádza, že „dotknutý členský štát vyznačí oddelene v súhrnnej správe uvedenej v prvom pododseku odseku 3 čiastky, pre ktoré sa rozhodol nepokračovať vo vymáhacích konaniach, ako aj odôvodnenie svojho rozhodnutia“.

11 Podľa článku 32 ods. 8 nariadenia č. 1290/2005:

„Po skončení konania ustanoveného v článku 31 ods. 3 môže Komisia rozhodnúť vylúčiť z financovania Spoločenstvom čiastky pripísané na ťarchu rozpočtu Spoločenstva v týchto prípadoch:

a) podľa odsekov 5 a 6 tohto článku, ak zistí, že nezrovnalosti alebo nevykonanie vymáhania vyplývajú z nezrovnalostí alebo nedbanlivostí pripísateľných správnym orgánom alebo útvaru, alebo úradu členského štátu;

b) podľa odseku 6 tohto článku, ak sa domnieva, že zdôvodnenie poskytnuté členským štátom je nedostačujúce na odôvodnenie jeho rozhodnutia zastaviť vymáhacie konanie.“

12 V súlade s článkom 16 nariadenia č. 729/70 v spojení s článkom 20 nariadenia č. 1258/1999 a s článkom 47 nariadenia č. 1290/2005 sa nariadenie č. 729/70 uplatňuje na výdavky vynaložené členskými štátmi od 1. januára 1971 do 31. decembra 1999, zatiaľ čo nariadenie č. 1258/1999 sa uplatňuje na výdavky vynaložené od 1. januára 2000 do 16. októbra 2006.

13 Predovšetkým podľa článku 49 tretieho odseku druhej zarážky nariadenia č. 1290/2005 sa však článok 32 toho istého nariadenia uplatní na prípady nezrovnalostí, ktoré boli oznámené podľa článku 3 nariadenia Rady (EHS) č. 595/91 zo 4. marca 1991 o nezrovnalostiach a vymáhaní čiastok neoprávnene vyplatených v súvislosti s financovaním Spoločnej poľnohospodárskej politiky a organizácie informačného systému v tejto oblasti, ktorým sa ruší nariadenie (EHS) č. 283/72 (Ú. v. ES L 67, s. 11; Mim. vyd. 03/011, s. 171), a ktoré sa ešte v plnom rozsahu nevykonali k 16. októbru 2006.

14 Nariadenie č. 595/91 vo svojom článku 3 stanovuje:

„1. V priebehu dvoch mesiacov od konca každého štvrťroku odovzdajú členské štáty Komisii zoznam nezrovnalostí, ktoré boli zistené v primárnom správnom alebo súdnom konaní.

Na tento účel poskytnú, pokiaľ to bude možné, podrobné informácie týkajúce sa:

- ustanovenia, ktoré bolo porušené,
- charakteru a čiastky výdavku; v prípadoch, keď sa platba neuskutočnila, čiastok, ktoré by boli neoprávnene vyplatené, ak by nezrovnalosť nebola odhalená, s výnimkou prípadov, keď sa ekonomický prevádzkovateľ previnil na základe omylu alebo nedbalosti, ktoré boli zistené pred uskutočnením platby a nemali za následok nijakú správnu ani súdnu sankciu,
- spoločnej organizácie trhu a príslušného výrobku, výrobkov alebo opatrenia,
- obdobia alebo momentu, počas ktorého vznikla nezrovnalosť,
- postupov, ktoré sa použili pri vzniku nezrovnalosti,
- spôsobu, akým sa nezrovnalosť zistila,
- štátnych úradov alebo orgánov, ktoré zaznamenali nezrovnalosť,
- finančných dôsledkov a možností vymáhania,
- dátumu a zdroja prvej informácie, ktorá viedla k podozreniu, že došlo k nezrovnalosti,
- dátumu, keď sa nezrovnalosť zistila,
- ak je to potrebné, členských štátov a zúčastnených tretích krajín,
- identity zúčastnených fyzických a právnických osôb okrem prípadov, keď také informácie nie sú závažné pri odstraňovaní nezrovnalostí vzhľadom na charakter príslušnej nezrovnalosti.
- ...“

15 Článok 5 ods. 1 toho istého nariadenia stanovuje, že „v priebehu dvoch mesiacov od konca každého štvrtroku musia členské štáty informovať Komisiu o postupoch začatých po oznámení nezrovnalostí podľa článku 3 a o všetkých dôležitých zmenách, ktoré z toho vyplývajú“. Odsek 2 toho istého článku stanovuje, že „ak členský štát usúdi, že sa nedá vymôcť celá čiastka alebo nie je možné predpokladať, že by sa dala vymôcť celá čiastka, v osobitnom oznámení informuje Komisiu o čiastke, ktorá nebola získaná naspäť, a o dôvodoch, prečo by túto čiastku podľa jeho názoru malo znášať Spoločenstvo alebo členský štát“, že „táto informácia musí byť dostatočne podrobná, aby umožnila Komisii rozhodnúť, kto bude znášať finančné dôsledky v súlade s článkom 8 ods. 2 nariadenia (EHS) č. 729/70“ a že „toto rozhodnutie musí byť prijaté v súlade s postupom stanoveným v článku 5 tohto nariadenia“.

16 Pravidlá postupu pri zúčtovaní výdavkov EPUZF sú upravené nariadením Komisie (ES) č. 1663/95 zo 7. júla 1995 stanovujúcim podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia Rady (EHS) č. 729/70 týkajúceho sa postupu pri zúčtovaní výkazov záručnej sekcie EPUZF (Ú. v. ES L 158, s. 6; Mim. vyd. 03/018, s. 31), naposledy zmeneným a doplneným nariadením Komisie (ES) č. 465/2005 z 22. marca 2005 (Ú. v. EÚ L 77, s. 6).

17 Článok 8 ods. 1 a 2 uvedeného nariadenia stanovuje:

„1. Ak, na základe vyšetrovania, Komisia dospeje k záveru že výdavok nebol realizovaný v súlade s pravidlami spoločenstva, tak oznámi dotknutému členskému štátu výsledky svojich kontrol a určí nápravné opatrenia, ktoré sa musia prijať s cieľom zabezpečiť v budúcnosti súlad.“

Oznámenie sa vzťahuje na toto nariadenie. Členský štát musí odpovedať do dvoch mesiacov a Komisia môže následne svoje stanovisko zmeniť. V opodstatnených prípadoch môže Komisia lehotu určenú na zaslanie odpovede predĺžiť.

Po uplynutí lehoty určenej na odpoveď Komisia vyzve členský štát na bilaterálnu diskusiu a strany sa vynasnažia dospieť k dohode o opatreniach, ktoré sa musia prijať a zhodnotení závažnosti porušenia a o finančnej strate pre spoločenstvo. Na základe tejto diskusie a po uplynutí termínu pre diskusiu stanovenom Komisiou, po konzultáciách s členskými štátmi s cieľom získania ďalších údajov alebo – ak členský štát neprijme pozvanie na stretnutie pred uplynutím termínu stanoveným Komisiou – tak po uplynutí termínu Komisia formálne oznámi svoje závery členskému štátu, odvolávajúc sa pritom na rozhodnutie Komisie 94/442/ES. Bez toho, aby tým bol dotknutý štvrtý pododsek tohto odseku, súčasťou takéhoto oznámenia bude vyhodnotenie všetkých výdavkov, ktoré Komisia zamýšľa vylúčiť na základe článku 5 ods. 2 písm. c) nariadenia... č. 729/70.

Členské štáty musia informovať Komisiu čo možno najskôr o nápravných opatreniach prijatých s cieľom zabezpečiť súlad s pravidlami spoločenstva a dátum ich nadobudnutia účinnosti. Komisia prijme – tam kde to pripadá do úvahy – jedno alebo viacero rozhodnutí podľa článku 5 ods. 2 písm. c) nariadenia... č. 729/70 s cieľom vylúčiť výdavky ovplyvnené nedodržaním pravidiel spoločenstva až do dátumu nadobudnutia účinnosti nápravných opatrení.

2. Rozhodnutia uvedené v článku 5 (2) c) nariadenia... č. 729/70 sa vykonávajú po preskúmaní každej správy vypracovanej zmierovacím orgánom podľa ustanovení stanovených v smernici č. 94/442/ES.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 18 Komisia vytvorila v roku 2003 „pracovnú skupinu pre vymáhanie“ (ďalej len „pracovná skupina“) zloženú z úradníkov Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) a Generálneho riaditeľstva (GR) pre poľnohospodárstvo. Táto pracovná skupina mala za úlohu preskúmať spisy týkajúce sa nezrovnalostí, ktoré členské štáty oznámili podľa článku 3 nariadenia č. 595/91 pred 1. januárom 1999 a v prípade ktorých nedošlo k úplnému vymoženiu vyplatených súm, a overiť, či vnútroštátne orgány dodržali povinnosti stanovené v článku 8 nariadenia č. 729/70 alebo prípadne v článku 8 nariadenia č. 1258/1999. Úlohy, ktoré pracovná skupina vykonávala, zahŕňali najmä overenie činností talianskych platobných agentúr, a to Agenzia per le erogazioni in agricoltura (AGEA, agentúra na poskytovanie pomoci v poľnohospodárskom odvetví) a Servizio autonomo interventi nel settore agricolo (SAISA, autonómna intervenčná služba v poľnohospodárskom odvetví).
- 19 Vzhľadom na veľký počet prípadov nezrovnalostí, ktoré patria do jej zodpovednosti, a to približne 4 200 prípadov predstavujúcich celkovú sumu 1,2 miliárd eur, sa pracovná skupina rozhodla, že v prvej fáze preskúma konania týkajúce sa prípadov nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur a prípady týkajúce sa nižších súm zanalyzuje až v druhej fáze.
- 20 Na základe činností pracovnej skupiny týkajúcich sa prípadov, ktorých suma presahovala 500 000 eur, a v nadväznosti na postup pri zúčtovaní výkazov stanovený v nariadení č. 1663/95 Komisia prijala rozhodnutie 2006/678/ES z 3. októbra 2006 o finančnom postupe, ktorý sa má uplatňovať, pokiaľ ide o vyúčtovanie výdavkov financovaných Záručnou sekciovou EPUZF v určitých prípadoch nezrovnalostí zo strany prevádzkovateľov (Ú. v. EÚ L 278, s. 24).
- 21 Osobitné dôvody na finančné opravy vykonané Komisiou boli zhrnuté v súhrnnej správe AGRI-2006-62645-01-00 o výsledku kontrol zúčtovania výdavkov Záručnej sekciov EPUZF na základe článku 5 ods. 2 písm. c) nariadenia č. 729/70 a článku 7 ods. 4 nariadenia č. 1258/1999, pokiaľ ide o vymáhanie neoprávnených platieb.

- 22 Pokiaľ ide o prvú skupinu 157 prípadov nezrovnalostí, Komisia v tejto správe konštatovala, že talianske orgány úplne nedodrжали povinnosť náležitej starostlivosti vyžadovanú článkom 8 nariadenia č. 729/70 a článkom 8 nariadenia č. 1258/1999 a že vzhľadom na ich nedbanlivé konanie mali plne prevziať finančné náklady vyplývajúce z nevykonalenia neoprávnene vyplatených súm, a to v celkovej výške 310 849 495,98 eura. Pokiaľ ide o druhú skupinu prípadov, Komisia uviedla, že jej útvary nemali nijaké pripomienky ku konaniu vnútroštátnych orgánov. V niektorých týchto prípadoch, v súvislosti s ktorými sa vymožením neoprávnených súm naďalej považovalo za nemožné, sa mala zodpovedajúca finančná záťaž v celom rozsahu pripísať EPUZF. Pokiaľ ide napokon o tretiu skupinu prípadov, v súvislosti s ktorými sa vymožením súm javilo ako ešte možné, rozhodnutie Komisie bolo odložené, pretože EPUZF sa zatiaľ nemohli pripísať finančné dôsledky nevykonalenia dotknutých súm.
- 23 Návrhom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 11. decembra 2006 Talianska republika podala na tento súd žalobu smerujúcu k čiastočnému zrušeniu rozhodnutia 2006/678 v rozsahu, v akom z financovania Spoločenstvom vylúčilo finančné dôsledky týkajúce sa 105 prípadov nezrovnalostí a pripísalo ich na ťarchu rozpočtu Talianskej republiky. Všeobecný súd túto žalobu zamietol rozsudkom z 12. septembra 2012, Taliansko/Komisia (T-394/06).
- 24 Komisia prijala 27. apríla 2007 rozhodnutie 2007/327/ES o vyrovnaní účtov platobných agentúr členských štátov, ktoré sa týkajú výdavkov financovaných Záručnou sekciovou EPUZF za rozpočtový rok 2006 (Ú. v. EÚ L 122, s. 51, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). V tomto rozhodnutí Komisia na základe článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 pripísala Talianskej republike 50 % finančných nákladov vyplývajúcich z neoprávnených platieb, ktoré uvedený členský štát oznámil v súlade s článkom 3 nariadenia č. 595/91 a ktoré neboli úplne vymožené k 16. októbru 2006. Medzi týmito platbami boli uvedené prípady nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur, ktoré Talianska republika v súlade s článkom 3 nariadenia č. 595/91 oznámila pred 1. januárom 1999 a ktoré až do ukončenia vymáhacích konaní nemohli byť zaradené do rozhodnutia 2006/678, ako aj iné prípady, ktorých suma bola nižšia než prahová hodnota 500 000 eur a ktoré pracovná skupina skúmala v priebehu druhej fázy svojej práce.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 25 Návrhom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 9. júla 2007 Talianska republika podala túto žalobu.
- 26 Po zmene zloženia komôr Súdu prvého stupňa bol sudca spravodajca pridelený do ôsmej komory, ktorej bola v dôsledku toho táto vec pridelená.
- 27 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (ôsma komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.
- 28 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní, ktoré sa konalo 18. apríla 2012.
- 29 Talianska republika navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom jej na ťarchu pripisuje 50 % finančných dôsledkov vyplývajúcich z toho, že v niektorých prípadoch nezrovnalostí alebo nedbanlivosti, ktorých sa žaloba týka, nedošlo k vymoženiu súm,
  - zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

30 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zamietol žalobu,
- zaviazal Taliansku republiku na náhradu trov konania.

Právny stav

31 Talianska republika na podporu svojej žaloby v podstate uvádza dva žalobné dôvody. Po prvé uvádza porušenie článku 8 nariadenia č. 1663/95, článku 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91, ako aj povinnosti odôvodnenia a po druhé porušenie článku 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70, článku 8 ods. 2 nariadenia č. 1258/1999, ako aj povinnosti odôvodnenia.

O porušení článku 8 nariadenia č. 1663/95, článku 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91 a povinnosti odôvodnenia

32 Prvý žalobný dôvod sa delí na dve časti. Prvá časť sa týka prípadov nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur, zatiaľ čo druhá časť sa zaoberá prípadmi nezrovnalostí vo výške nižšej než táto suma.

O prípadoch nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur

33 Talianska republika namieta voči neexistencii formálneho rozhodnutia Komisie týkajúceho sa siedmich prípadov nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur v rámci rozhodnutia 2006/678. Ide o tieto prípady: Ilca SpA [IT/1989/003 (S)], Eurofeed SpA [IT/1991/003 (S)], Italtrading Srl (IT/1994/001), Codelme Srl (IT/1996/001), Codelme Srl (IT/1997/014), Europa Vini Srl (IT/1998/003), Italsemole Srl (IT/1996/018) (ďalej len „sedem prípadov nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur“).

34 Bezdôvodné oneskorenia pri rozhodovaní Komisie znemožnili uzavretie siedmich prípadov nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur pred prijatím napadnutého rozhodnutia, čo malo za následok pripísanie 50 % nákladov na ťarchu rozpočtu Talianskej republiky. Komisia mala v primeranej lehote k dispozícii všetky informácie nevyhnutné na to, aby prijala alebo neprijala rozhodnutie o nemožnosti v plnom rozsahu vymôcť sumy, ktorých sa nezrovnalosti týkajú, a pripísala ich na ťarchu rozpočtu Spoločenstva alebo rozpočtu členského štátu. Komisia tým, že tak nekonala, zbavila talianske orgány možnosti, aby svoje práva prípadne uplatnili pred súdmi.

35 Podľa Talianskej republiky, keďže článok 8 ods. 1 prvý pododsek nariadenia č. 1663/95 stanovuje, že členský štát je povinný do dvoch mesiacov odpovedať na oznámenie, ktorým ho Komisia informovala o výsledkoch vyšetrovania, tú istú dvojmesačnú lehotu by mala dodržať Komisia, keď musí rozhodnúť o oznámeniach predložených na základe článku 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91.

36 Talianska republika v každom prípade uviedla, že neexistencia konkrétnej lehoty v článku 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91 neumožňuje prekročiť primeranú lehotu, ktorá je vymedzená v judikatúre. Táto lehota však bola v okamihu, keď Komisia prijala rozhodnutie 2006/678, značne prekročená.

37 V replike Talianska republika spresňuje, že tento žalobný dôvod je plne prípustný, keďže záujem napadnúť nezaradenie prípadov vo výške presahujúcej 500 000 eur do rozhodnutia 2006/678 sa spresnil až vtedy, keď boli tieto prípady zaradené do napadnutého rozhodnutia. Podľa talianskej vlády nezaradenie predmetných prípadov do rozhodnutia 2006/678 totiž nevyhnutne neznamenalo, že tieto prípady budú vložené do napadnutého rozhodnutia, ale bolo len jednou z podmienok na to, aby sa tak stalo. Komisia mohla medzičasom predmetné prípady prekvalifikovať alebo na ne dokonca zabudnúť, na čo by talianska vláda nemala nijaký dôvod sa sťažovať.

- 38 Talianska republika navyše poukazuje na nedostatok odôvodnenia v napadnutom rozhodnutí, keďže Komisia nevysvetlila, prečo sa rozhodnutie 2006/678 nezaoberalo siedmimi prípadmi nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur, ani neodôvodnila oneskorené prijatie napadnutého rozhodnutia. Talianska republika bola totiž informovaná o dôvodoch, pre ktoré Komisia neprijala nijaké rozhodnutie týkajúce sa siedmich prípadov nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur len v tomto konaní. Vysvetlenia, ktoré Komisia poskytla vo svojom vyjadrení k žalobe, však predstavujú nielen odôvodnenie podané po prijatí napadnutého rozhodnutia, ktoré je na posúdenie jeho zákonnosti irelevantné, ale aj argumentáciu, ktorá je na objasnenie dôvodov uvedeného rozhodnutia nepostačujúca. Keďže pojmy „nevymoženie súm v plnej výške“ a „prebiehajúce konanie“ sú právne pojmy, Komisia sa nemohla uspokojiť s konštatovaním, že také alebo onaké konanie stále prebieha, ale mala zdôrazniť dôvody, pre ktoré zastávala názor, že predmetné sumy sa ešte mohli vymôcť.
- 39 Komisia na úvod tvrdí, že prvý žalobný dôvod smerujúci k zrušeniu, ktorý uviedla Talianska republika, v skutočnosti nesmeruje proti napadnutému rozhodnutiu, ale proti rozhodnutiu 2006/678. Komisia zastáva názor, že táto časť prvého dôvodu neplatnosti sa preto musí vyhlásiť za neprípustnú.
- 40 Treba teda preskúmať prípustnosť tejto časti prvého žalobného dôvodu.
- 41 Talianska republika v tejto súvislosti v podstate namieta voči neexistencii formálneho rozhodnutia Komisie týkajúceho sa siedmich prípadov nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur v rámci rozhodnutia 2006/678. Talianska republika zastáva názor, že Komisia mala dodržať dvojmesačnú lehotu alebo v každom prípade primeranú lehotu na to, aby rozhodla o oznámeniach, ktoré členský štát predložil na základe článku 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91. Táto lehota však bola v okamihu, keď Komisia prijala rozhodnutie 2006/678, značne prekročená.
- 42 Treba uviesť, že nemožno platne tvrdiť, že táto výhrada Talianskej republiky nesmeruje proti rozhodnutiu 2006/678. Samotné znenie žaloby a repliky potvrdzuje, že tvrdenia, ktoré Talianska republika uvádza, sa netýkajú zákonnosti napadnutého rozhodnutia, ale zákonnosti rozhodnutia 2006/678.
- 43 Je pravda, že hoci týchto sedem prípadov nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur bolo predmetom rozhodnutia 2006/678, neboli zahrnuté do napadnutého rozhodnutia. Nič to nemení na tom, že rozhodnutie 2006/678 nie je predmetom tohto sporu, preto výhrady smerujúce proti tomuto rozhodnutiu nemôžu viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, a teda sú v prejednávanej veci irelevantné.
- 44 Navyše treba rovnako ako Komisia zastávať názor, že pokiaľ mala talianska vláda v úmysle Komisii vytýkať, že v primeranej lehote neprijala výslovne a primerane odôvodnené rozhodnutie o siedmich prípadoch nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur, mala možnosť Komisiu vyzvať, aby o týchto prípadoch rozhodla, a prípadne podať žaloby v súlade s ustanoveniami článku 232 druhého odseku ES, aby súd Únie konštatoval nečinnosť Komisie.
- 45 Za týchto podmienok treba túto výhradu Talianskej republiky zamietnuť ako irelevantnú, a nie ako neprípustnú.
- 46 Pokiaľ ide o výhradu založenú na nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, treba pripomenúť, že z odôvodnenia vyžadovaného článkom 253 ES musia jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, aby sa dotknutým osobám umožnilo pochopiť dôvody prijatia opatrenia a súdu Únie vykonať svoje preskúmanie (pozri rozsudky Súdneho dvora zo 14. júla 2005, Holandsko/Komisia, C-26/00, Zb. s. I-6527, bod 113, a Súdu prvého stupňa z 19. júna 2009, Qualcomm/Komisia, T-48/04, Zb. s. II-2029, bod 174 a tam citovanú judikatúru).

- 47 V prejednávanej veci treba konštatovať, že z odôvodnenia 11 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že podľa článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005, pokiaľ sa vymáhanie nezrovnalostí nevykonalo do štyroch rokov od dátumu prvého správneho alebo súdneho zistenia alebo do ôsmich rokov v prípade, že je vymáhanie predmetom konania pred vnútroštátnymi súdmi, finančné dôsledky nevykonaného vymáhania znáša vo výške 50 % príslušný členský štát a vo výške 50 % rozpočet Spoločenstva.
- 48 Keďže v súlade s nariadením Komisie (ES) č. 885/2005 z 21. júna 2006, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia Rady (ES) č. 1290/2005, pokiaľ ide o akreditáciu platobných agentúr a iných orgánov a zúčtovania EPZF a EPFRV (Ú. v. EÚ L 171 s. 90), ktoré sa uplatňuje od 16. októbra 2006 a ktorého článok 11 ods. 1 až 3 v podstate stanovuje ten istý postup, ako je postup stanovený v článku 8 nariadenia č. 1663/95, členské štáty oznámili prípady nezrovnalostí, pri ktorých nedošlo k úplnému vymoženiu súm k 16. októbru 2006, z toho istého odôvodnenia vyplýva, že na základe tých istých informácií Komisia musí prijať rozhodnutie o finančných dôsledkoch nevymoženia súm zodpovedajúcich nezrovnalostiach, ktoré môžu byť v závislosti od konkrétneho prípadu staršie ako štyri roky, prípadne osem rokov.
- 49 Z toho vyplýva, že toto odôvodnenie napadnutého rozhodnutia umožnilo Talianskej republike oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré Komisia rozhodla pripísať členskému štátu 50 % finančných dôsledkov nevykonaného vymáhania.
- 50 V každom prípade, pokiaľ Talianska republika touto výhradou zamýšľa namietať voči nedostatku odôvodnenia rozhodnutia 2006/678 v tom zmysle, že sa v ňom neuvádza dôvod, pre ktorý sedem prípadov nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur nebolo upravených v tom istom rozhodnutí, treba túto výhradu zamietnuť ako irelevantnú. Konštatovanie prípadného nedostatku odôvodnenia rozhodnutia 2006/678 totiž nemôže vôbec viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia.
- 51 Okrem toho treba pripomenúť, že rozhodnutia Komisie týkajúce sa zúčtovania výdavkov EPUZF sa prijímajú na základe súhrnnej správy, ako aj korešpondencie medzi Komisiou a dotknutým členským štátom (rozsudok Súdneho dvora zo 14. marca 2002, Holandsko/Komisia, C-132/99, Zb. s. I-2709, bod 39). Za týchto podmienok sa odôvodnenie takýchto rozhodnutí musí považovať za postačujúce, ak bol štát, ktorý je ich adresátom, úzko zapojený do procesu vypracovania týchto rozhodnutí a poznal dôvody, pre ktoré Komisia usúdila, že spornou sumou nemôže zaťažiť EPUZF (rozsudok Súdneho dvora z 21. marca 2002, Španielsko/Komisia, C-130/99, Zb. s. I-3005, bod 126).
- 52 Treba však konštatovať, ako to tvrdí Komisia, že súhrnná správa AGRI-2006-62645-01-00, citovaná v bode 21 vyššie, obsahuje podrobné odôvodnenie opráv uvedených v rozhodnutí 2006/678. V tomto dokumente v bode 4 v časti „Správa o rozhodnutiach týkajúcich sa finančných následkov nevymoženia súm spojených s nezrovnalosťami“ útvary Komisie jasne uviedli, že zistili, že v niektorých prípadoch nezrovnalostí pred rokom 1999 vymáhacie konania pred vnútroštátnymi súdmi stále prebiehali, aj keď vnútroštátne orgány dovedy konali so všetkou náležitou starostlivosťou. Zastávali preto názor, že tieto prípady už nebolo možné uzavrieť, lebo zodpovedajúcu sumu nemôže znášať ani rozpočet Spoločenstva, keďže vymáhanie je stále možné, ale ani rozpočet dotknutého členského štátu, keďže vnútroštátne orgány sa nedopustili nedbanlivosti. Vyvodili záver, že je preto vhodné počkať na výsledok prebiehajúcich vnútroštátnych súdnych konaní, aby sa mohlo rozhodnúť o finančných následkoch prípadného nevymoženia súm, a že tieto prípady boli preto vylúčené z pôsobnosti rozhodnutia 2006/678.
- 53 Výhrada založená na nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa preto musí zamietnuť ako nedôvodná, a pokiaľ ide o údajný nedostatok odôvodnenia rozhodnutia 2006/678, v každom prípade ako irelevantná.
- 54 Vzhľadom na predchádzajúce sa prvá časť prvého žalobného dôvodu musí zamietnuť.

O prípadoch nezrovnalostí vo výške nižšej ako 500 000 eur

- 55 Pokiaľ ide o prípady nezrovnalostí vo výške nižšej ako 500 000 eur preskúmané v napadnutom rozhodnutí, Talianska republika tvrdí, že predmet uvedeného rozhodnutia je ovplyvnený okolnosťou, že Komisia bez akéhokoľvek odôvodnenia meškala pri svojich rozhodnutiach týkajúcich sa týchto prípadov nad rámec primeranej lehoty. Komisia navyše vo svojom vyjadrení k žalobe pripustila, že sa zdá, že tieto prípady nevyžadujú dodatočné vysvetlenia zo strany talianskych orgánov a že boli zaradené do postupu zvereného pracovnej skupine len z dôvodu požiadaviek spojených s hospodárnosťou správnych konaní. V dôsledku tohto omeškania, ktoré bolo úplne nedôvodné, boli predmetné prípady zahrnuté do napadnutého rozhodnutia a uplatnil sa tak na ne článok 32 nariadenia č. 1290/2005, čo má za následok pripísanie 50 % zodpovedajúcich nákladov na ťarchu štátneho rozpočtu.
- 56 Po prvé Talianska republika sa sťažuje na to, že Komisia v primeranej lehote nerozhodla o 25 prípadoch nezrovnalostí vo výške nižšej ako 500 000 eur, ktoré už boli zahrnuté do postupu pri zúčtovaní začatého v roku 2001 a ktorých pripísanie EPUZF už OLAF uviedol v oznámení z 12. júna 2001. Ide o tieto prípady: Coprap (IT/1987/001), Tabacchi Levante (IT/1987/002), Casearia Sarda (IT/1991/001), Beca (IT/1994/009), Soc.Coop.Super (IT/1995/003/A), Vinicola Magna (IT/1995/005/A), Eurotrade (IT/1995/015/A), COASO – Italiana Tabacchi (IT/1995/016/A), Ionia (IT/1995/017/A), Beca (IT/1995/018), Addeo Fruit (IT/1995/021), Quaranta (IT/1996/003), D’Apolito (IT/1996/007), Sibillo (IT/1996/016), Agrocom (IT/1996/019), Procaccini (IT/1996/020), Addeo Fruit (IT/1996/023), Mediterranee Vini (IT/1996/001), Oleificio Centro Italia (IT/1996/029), Procaccini (IT/1997/002), Soc.Coop.Super (IT/1997/006/A), Savict (IT/1997/01), Agricola S. Giuseppe (IT/1997/012), Terra D’Oro (IT/1997/017/A), Toscana Tabacchi (IT/1997/018) (ďalej len „25 prípadov nezrovnalostí“).
- 57 Po druhé sa talianska vláda sťažuje na omeškania Komisie pri zúčtovaní 36 ďalších prípadov nezrovnalostí, ktoré nie sú zahrnuté do oznámenia OLAF-u z 12. júna 2001 a v prípade ktorých talianske orgány neúspešne žiadali útvary Komisie, aby sa pripísali na ťarchu rozpočtu Spoločenstva. Talianska republika napríklad poukazuje na sedem prípadov uvedených v dvoch oznámeniach SAISA zo 6. a z 13. októbra 2006. Ide o tieto prípady nezrovnalostí: Codelme-Cabosa (IT/III/98/12), Centro Sud Conserve (IT/4/98/16), Agroverde (IT/I/95/9), Racaniello Rosa (IT/3/95/19), Agricola Paduli (IT/00/11), Vinicola Vedovato Mario (IT/3/96/26) a Agricola Paduli (IT/95/12).
- 58 Talianska vláda zastáva názor, že v dôsledku toho, že Komisia nedodrжала povinnosť rozhodnúť v primeranej lehote, boli spisy zodpovedajúce 36 ďalším prípadom nezrovnalostí zaradené pod článok 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005, takže došlo k pripísaniu 50 % z toho vyplývajúcich finančných dôsledkov na ťarchu vnútroštátneho rozpočtu.
- 59 Najprv treba uviesť, že Komisia nemala na základe nijakej právnej normy povinnosť prijať rozhodnutie o osobitnom oznámení uskutočnenom na základe článku 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91 v určitej lehote (rozsudok Všeobecného súdu z 26. októbra 2010, Nemecko/Komisia, T-236/07, Zb. s. II-5253, bod 63).
- 60 Treba však pripomenúť, že na základe všeobecnej zásady práva Únie je Komisia povinná v rámci svojich správnych konaní dodržať primeranú lehotu (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Zb. s. I-8375, bod 179, a Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2003, Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/Komisia, T-196/01, Zb. s. II-3987, bod 229).

- 61 Povinnosť dodržiavať primeranú lehotu pri vedení správnych konaní predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie, ktorej dodržiavanie zabezpečujú súdy Únie a ktorá je tiež prevzatá článkom 41 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vyhlásenej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, s. 1) ako súčasť práva na riadnu správu vecí verejných (rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. apríla 2006, Angeletti/Komisia, T-394/03, Zb. VS s. I-A-2-95 a II-A-2-441, bod 162).
- 62 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že primeranosť dĺžky správneho konania sa posudzuje v závislosti od konkrétnych okolností každej veci, predovšetkým od kontextu, v ktorom sa nachádza, jednotlivých štádií konania, ktoré nasledovali, zložitosti veci, ako aj jej významu pre jednotlivé dotknuté osoby (rozsudok Súdneho dvora z 15. júla 2004, Španielsko/Komisia, C-501/00, Zb. s. I-6717, bod 53).
- 63 V prejednávanej veci treba uviesť, že hoci je pravda, že platná právna úprava nevyžaduje, aby Komisia v konkrétnej lehote prijala rozhodnutie o pripísaní finančných dôsledkov v prípadoch oznámení členského štátu na základe článku 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91, nič to nemení na tom, že treba posúdiť primeranosť dĺžky správneho konania a v prípade prekročenia primeranej lehoty určiť, či táto okolnosť mohla mať vplyv na napadnuté rozhodnutie.
- 64 Pokiaľ ide v prvom rade o 25 prípadov nezrovnalostí, je nesporné, ako to na pojednávaní potvrdila Komisia, že ide o prípady, ktoré SAISA oznámila Komisii pred rokom 1995.
- 65 Týchto 25 prípadov bolo súčasťou súboru viac ako tisíc prípadov nezrovnalostí, ktoré Talianska republika oznámila pred rokom 1995. Išlo však len o prípady nezrovnalostí, ktoré nevyžadovali dodatočné objasnenia zo strany talianskych orgánov.
- 66 OLAF vo svojom oznámení z 12. júna 2001 uviedol, že uvedené oznámenie predstavuje „formálne oznámenie podľa článku 8 ods. 1 nariadenia č. 1663/95“, a v súvislosti s prvou skupinou prípadov obsiahnutých v prílohe 1 vysvetlil: „Prípady, v súvislosti s ktorými príslušné orgány uviedli, že predmetné sumy sa musia považovať za nevyhnutné, a v súvislosti s ktorými súhlasíme, aby sa pripísali Záručnej sekcii EPUZF...“
- 67 Komisia však napadnuté rozhodnutie, ktoré obsahuje týchto 25 prípadov nezrovnalostí, prijala až 27. apríla 2007.
- 68 Keďže tieto prípady nezrovnalostí boli Komisii oznámené pred rokom 1995, avšak do rozhodnutia Komisie o zúčtovaní výdavkov boli zahrnuté až 27. apríla 2007, postup pri zúčtovaní výdavkov, ktorý sa ich týkal, trval celkovo viac ako desať rokov.
- 69 Okrem toho treba uviesť, že od júna 2001, teda približne šesť rokov pred prijatím napadnutého rozhodnutia, Komisia uznala, že sumy zodpovedajúce 25 prípadom nezrovnalostí sú nevyhnutné, a súhlasila s ich pripísaním na ťarchu EPUZF.
- 70 Na odôvodnenie tejto lehoty Komisia vysvetľuje, že hoci v roku 2003 mohla vykonať zúčtovanie finančných dôsledkov v súvislosti s prípadmi nezrovnalostí, ktoré pred rokom 1995 oznámili Belgické kráľovstvo, Dánske kráľovstvo, Spolková republika Nemecko, Helénska republika, Španielske kráľovstvo, Francúzska republika, Írsko, Holandské kráľovstvo, Portugalská republika a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, keďže sa OLAF-u podarilo objasniť všetky prípady nezrovnalostí, ktoré tieto členské štáty oznámili pred rokom 1995, v prípade Talianskej republiky bola situácia naďalej veľmi nejasná, a to z dôvodu veľkého počtu prebiehajúcich vymáhacích konaní, ale aj z dôvodu veľmi nepresných a neúplných odpovedí, ktoré poskytli talianske orgány.

- 71 Komisia tvrdí, že daných 25 prípadov nezrovnalostí nemohla zahrnúť do toho istého rozhodnutia z roku 2003, aby tak zanalyzovala celkovú situáciu v Taliansku a zabezpečila nevyhnutnú hospodárnosť správnych konaní. Komisia preto rozhodla, že nevykoná zúčtovanie prípadov, ktoré talianska vláda oznámila pred rokom 1995 a ktoré boli spolu s prípadmi oznámenými po tomto dátume až do roka 1999 zaradené medzi úlohy pracovnej skupiny vytvorenej v roku 2003.
- 72 Komisia navyše uvádza, že vzhľadom na to, že pracovná skupina sa na začiatku svojej činnosti zamerala na prípady prekračujúce sumu 500 000 eur, ktoré predstavovali 85 % vymáhaných súm, až v priebehu prvých mesiacov roka 2005 tak mohla začať s analýzou prípadov vo výške nižšej ako 500 000 eur, teda viac ako 3 800 prípadov, z ktorých väčšinu oznámila Talianska republika.
- 73 Prijatie nariadenia č. 1290/2005 z 21. júna 2005 podľa Komisie znamenalo, že všetky prípady, vrátane 25 prípadov nezrovnalostí, ktoré boli oznámené pred 16. októbrom 2006 v rámci článku 3 nariadenia č. 595/91 a pri ktorých ešte nedošlo k vymoženiu súm v plnej výške, automaticky patrili do pôsobnosti článku 32 ods. 5 uvedeného nariadenia.
- 74 Treba konštatovať, že aj keď sa zohľadní veľký počet vymáhacích konaní, ktoré prebiehali v Taliansku, a požiadavka, aby Komisia zanalyzovala celkovú situáciu v Taliansku a zabezpečila nevyhnutnú hospodárnosť správnych konaní, v súvislosti s týmito 25 prípadmi nezrovnalostí sa nemožno platne odvolávať na primeranosť dĺžky tohto správneho konania.
- 75 Po prvé treba uviesť, že od júna 2001 v súvislosti s týmito 25 prípadmi nezrovnalostí nebolo potrebné, aby Komisia vykonala akékoľvek vyšetrovanie alebo aby členský štát poskytol akúkoľvek doplňujúcu informáciu. Komisia túto okolnosť potvrdila tak vo svojich písomnostiach, ako aj na pojednávaní.
- 76 Po druhé existencia veľkého počtu ďalších prípadov nezrovnalostí týkajúcich sa Talianskej republiky, ktoré boli ešte v procese definovania, Komisii vôbec nebránila, aby formálnym rozhodnutím uzavrela konanie týkajúce sa 25 prípadov nezrovnalostí. S výnimkou skutočnosti, že všetky tieto prípady nezrovnalostí sa týkali toho istého členského štátu, totiž medzi 25 prípadmi nezrovnalostí a ďalšími prípadmi nezrovnalostí týkajúcimi sa Talianskej republiky neexistovala nijaká iná spojitosť technickej alebo právnej povahy, ktorá by Komisii bránila, aby sa týmito 25 prípadmi nezrovnalostí zaoberala v samostatnom rozhodnutí.
- 77 Po tretie omeškanie pri definovaní 25 prípadov nezrovnalostí nemožno nijako pripísať Talianskej republike. Konkrétne, pokiaľ ide o obdobie po oznámení OLAF-u z 12. júna 2001, v bode 75 vyššie už bolo uvedené, že Komisia nepožiadala Taliansku republiku o nijakú dodatočnú informáciu alebo objasnenie týkajúce sa týchto prípadov. Z toho vyplýva, že aj keby sa pripustilo, ako tvrdí Komisia, že situácia v súvislosti s prípadmi nezrovnalostí oznámenými Talianskou republikou bola nejasná, a to najmä z dôvodu nepresných a neúplných odpovedí, ktoré poskytli talianske orgány, žiadna z týchto odpovedí sa netýkala daných 25 prípadov nezrovnalostí. Talianska republika teda nijako neprispela k predĺženiu trvania správneho konania po júni 2001.
- 78 S ohľadom na predchádzajúce úvahy treba konštatovať, že pokiaľ ide o 25 prípadov nezrovnalostí, Komisia nedodržala primeranú lehotu pri vedení správneho konania.
- 79 Následne treba overiť, či porušenie tejto zásady môže viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o uvedené prípady.
- 80 V tejto súvislosti treba uviesť, že porušenie zásady dodržania primeranej lehoty vo všeobecnosti neodôvodňuje zrušenie rozhodnutia prijatého v správnom konaní. Nedodržanie zásady primeranej lehoty totiž môže ovplyvniť platnosť správneho konania len v prípade, ak nadmerná dĺžka tohto konania môže mať vplyv na samotný obsah rozhodnutia prijatého na konci správneho konania (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdneho dvora z 13. decembra 2000, SGA/Komisia, C-39/00 P, Zb.

p. I-11201, bod 44; pozri tiež analogicky rozsudky Súdneho dvora z 9. septembra 2008, FIAMM a i./Rada a Komisia, C-120/06 P a C-121/06 P, Zb. s. I-6513, bod 203, a Všeobecného súdu zo 16. júna 2011, Heineken Nederland a Heineken/Komisia, T-240/07, Zb. s. II-3355, bod 295).

- 81 V prejednávanej veci treba pripomenúť, že Talianska republika sa sťažuje na omeškanie Komisie pri prijímaní napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa 25 prípadov nezrovnalostí a na dôsledky, ktoré toto omeškanie malo na uvedené rozhodnutie.
- 82 V tejto súvislosti treba konštatovať, že na základe ustanovenia platného pred prijatím nariadenia č. 1290/2005 a uplatniteľného na uvedených 25 prípadov, teda článku 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70, v prípade nevykonalosti súm v plnej výške znášal finančné dôsledky nezrovnalostí alebo nedbanlivosti rozpočet Spoločenstva, s výnimkou dôsledkov vyplývajúcich z nezrovnalostí alebo nedbanlivosti, ktoré bolo možné pripísať správnym orgánom alebo iným úradom a agentúram členských štátov.
- 83 OLAF však vo svojej správe z 12. júna 2001 uznal, že sumy týkajúce sa 25 prípadov nezrovnalostí sa mali považovať za nevykonalé a mali sa pripísať na ťarchu EPUZF.
- 84 Rozhodnutie Komisie, ktoré bolo prijaté na základe článku 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70, preto pripísalo na ťarchu EPUZF všetky finančné dôsledky týchto 25 prípadov nezrovnalostí.
- 85 Z toho vyplýva, že tieto dôsledky boli vo výške 50 % pripísané na ťarchu EPUZF a vo výške 50 % na ťarchu Talianskej republiky len z dôvodu uplynutia času, a to najmä z dôvodu omeškania Komisie pri prijímaní napadnutého rozhodnutia a zmeny uplatniteľnej právnej úpravy.
- 86 Za týchto okolností, keďže neprimerane dlhý čas, ktorý uplynul, mal vplyv na samotný obsah rozhodnutia prijatého na konci správneho konania, porušenie zásady primeranej lehoty predstavuje dôvod na čiastočné zrušenie napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom Talianskej republike pripisuje 50 % finančných dôsledkov týkajúcich sa 25 prípadov nezrovnalostí.
- 87 Pokiaľ ide v druhom rade o ostatné prípady nezrovnalostí vo výške nižšej ako 500 000 eur, ktoré neboli zaradené do oznámenia OLAF-u z 12. júna 2001 a v súvislosti s ktorými sa talianske orgány tiež odvolávajú na porušenie zásady primeranej lehoty, treba konštatovať, že Talianska republika poskytla len súhrnnú tabuľku, ktorá je pripojená k žalobe a v ktorej sa uvádza 36 prípadov nezrovnalostí, pričom 22 z nich je označených ako stále otvorené a zostávajúcich 14 je označených ako uzavreté.
- 88 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91 stanovuje, že „ak členský štát usúdi, že sa nedá vymôcť celá suma alebo nie je možné predpokladať, že by sa dala vymôcť celá suma, v osobitnom oznámení informuje Komisiu o čiastke, ktorá nebola získaná naspäť, a o dôvodoch, prečo by túto čiastku podľa jeho názoru malo znášať Spoločenstvo alebo členský štát“. V tom istom článku sa uvádza, že „táto informácia musí byť dostatočne podrobná, aby umožnila Komisii rozhodnúť, kto bude znášať finančné dôsledky v súlade s článkom 8 ods. 2 nariadenia (EHS) č. 729/70“.
- 89 Článok 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70 a článok 8 ods. 2 nariadenia č. 1258/1999 stanovujú, že ak sa sumy nevykonalé úplne, hradí finančné následky nezrovnalostí alebo nedbanlivosti Spoločenstvo, s výnimkou následkov nezrovnalostí alebo nedbanlivosti, ktoré možno pripísať správnym orgánom alebo iným úradom a agentúram členských štátov.
- 90 Z toho vyplýva, že v súlade s týmito ustanoveniami, pokiaľ prebiehajú vymáhacie konania a vymáhanie neoprávnene vyplatených súm je naďalej predvídateľné, možnosť pripísať zodpovedajúce finančné dôsledky na ťarchu rozpočtu Spoločenstva je vylúčená.

- 91 S ohľadom na túto úvahu treba v súvislosti s 22 prípadmi nezrovnalostí, ktoré sú v súhrnnej tabuľke uvedenej v bode 87 vyššie označené ako stále otvorené, uviesť, že vymáhacie konania týkajúce sa týchto prípadov neboli uzatvorené, a teda že v súlade s článkom 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70 a s článkom 8 ods. 2 nariadenia č. 1258/1999 sa zodpovedajúce sumy nemohli pripísať na ťarchu EPUZF.
- 92 Je pravda, že spis obsahuje dve oznámenia od talianskych orgánov, ktoré sa týkajú uzatvorenia siedmich z týchto dvadsiatich dvoch prípadov z dôvodu nevykonalosti predmetných pohľadávok. Tieto oznámenia však boli vykonané až 6. a 13. októbra 2006.
- 93 Na základe článku 49 tretieho odseku druhej zarážky nariadenia č. 1290/2005 sa však článok 32 toho istého nariadenia uplatňuje na prípady nezrovnalostí, ktoré boli oznámené podľa článku 3 nariadenia č. 595/91 a v prípade ktorých k 16. októbru 2006 nedošlo k vymoženiu súm v plnom rozsahu.
- 94 Treba teda uviesť, že keďže tieto oznámenia vykonali talianske orgány až 6. a 13. októbra 2006, útvary Komisie nemali do 16. októbra 2006 potrebný čas vykonať požadované overenia, aby konštatovali, že pohľadávky zodpovedajúce týmto prípadom nezrovnalostí nemožno vymôcť, a v dôsledku toho prijať rozhodnutie o pripísaní finančných dôsledkov týkajúcich sa tých istých prípadov podľa článku 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70 a článku 8 ods. 2 nariadenia č. 1258/1999. Tieto prípady teda od 16. októbra 2006 automaticky patria do pôsobnosti článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005.
- 95 Pokiaľ ide o ďalších štrnást prípadov nezrovnalostí, ktoré sú v tabuľke uvedenej v bode 87 vyššie označené ako uzavreté, treba konštatovať, že spis neobsahuje nijaké osobitné oznámenie talianskych orgánov v zmysle článku 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91. Navyše spis neobsahuje ani nijaké oznámenie Komisie potvrdzujúce nevykonalosť povahu predmetných súm.
- 96 Za týchto okolností treba uviesť, že s ohľadom na judikatúru uvedenú v bode 62 vyššie Talianska republika neposkytla dostatočné dôkazy na to, aby Všeobecný súd mohol posúdiť primeranosť dĺžky správneho konania týkajúceho sa týchto prípadov, a tým menej, aby mohol overiť, či sa prípadná nadmerná dĺžka tohto konania pripíše útvaram Komisie.
- 97 Vzhľadom na vyššie uvedené sa porušenie zásady primeranej lehoty, pokiaľ ide o týchto 36 prípadov uvedených v prejednávanej veci, nepreukázalo.
- 98 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že druhej časti prvého žalobného dôvodu treba vyhovieť, pokiaľ ide o 25 prípadov nezrovnalostí zaradených do oznámenia OLAF-u z 12. júna 2001, a v zostávajúcej časti ju zamietnuť.

O porušení článku 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70, článku 8 ods. 2 nariadenia č. 1258/1999 a povinnosti odôvodnenia

- 99 V rámci druhého žalobného dôvodu Talianska republika po prvé tvrdí, pokiaľ ide o sedem prípadov nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur, že v okamihu prijatia rozhodnutia 2006/678 boli kritériá odôvodňujúce pre ňu priaznivé rozhodnutie splnené, pretože talianske orgány poskytli dôkaz o svojej náležitej starostlivosti pri vedení vymáhacích konaní týkajúcich sa týchto prípadov. Vylúčenie týchto prípadov z rozhodnutia 2006/678 a ich zaradenie do napadnutého rozhodnutia, čo malo za následok, že 50 % zodpovedajúcich súm sa pripísalo na ťarchu členského štátu, je teda v zjavnom rozpore s ustanoveniami článku 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70 a článku 8 ods. 2 nariadenia č. 1258/1999.
- 100 Talianska republika po druhé v podstate tvrdí, že Komisia nesprávne zastávala názor, že talianske správne orgány alebo úrady či agentúry sa dopustili nedbanlivosti pri plnení si povinností, ktoré majú podľa článku 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70 a článku 8 ods. 2 nariadenia č. 1258/1999, takže nebolo

opodstatnené uložiť jej, aby z dôvodu tejto údajnej nedbanlivosti znášala 50 % finančných dôsledkov, a to tak v siedmich prípadoch nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur, ako aj v ostatných prípadoch týkajúcich sa nižších súm než táto prahová hodnota, ktoré sú zaradené do napadnutého rozhodnutia.

- 101 Talianska republika tvrdí, že vzhľadom na uplatniteľné vnútroštátne predpisy dĺžka uplynutých lehôt sama osebe nepostačuje na preukázanie jej nedbanlivého konania. Tvrdí, že podľa týchto predpisov v prípade nezrovnalostí, ktoré boli oznámené AGEA po kontrolách uskutočnených tretími osobami, mohla Talianska republika požiadať o vrátenie dotknutých súm až po skončení prvého hodnotenia vydaného súdnym orgánom a že pohľadávka zodpovedá kritériám istoty, likvidity a splatnosti, ktoré na tento účel vyžaduje talianske právo. Z toho vyplýva, že Komisia mala zohľadniť čas nevyhnutný na splnenie uvedených kritérií, aby mohla posúdiť dĺžku uplynutých lehôt na preukázanie údajnej nedbanlivosti pripísateľnej Talianskej republike v súlade s článkom 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70 a článkom 8 ods. 2 nariadenia č. 1258/1999.
- 102 Po tretie podľa Talianskej republiky je napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnené, lebo sa v ňom neuvádzajú dôvody, ktoré napriek náležitej starostlivosti prejavenej zo strany talianskych orgánov viedli Komisiu k tomu, aby 50 % nákladov zodpovedajúcich predmetným prípadom pripísala na ťarchu vnútroštátneho rozpočtu.
- 103 Komisia poznamenáva, že výhrady týkajúce sa prípadov vo výške presahujúcej 500 000 eur, ktoré Talianska republika vzniesla v rámci tohto žalobného dôvodu, sa netýkajú napadnutého rozhodnutia, ale rozhodnutia 2006/678. Komisia uvádza, že talianska vláda podala proti rozhodnutiu 2006/678 v rozsahu, v akom sa v ňom nerozhodlo o predmetných prípadoch, žalobu o neplatnosť vo veci T-394/06, v ktorej už poukázala na údajnú náležitú starostlivosť, s akou boli vykonávané vymáhacie konania týkajúce sa uvedených prípadov nezrovnalostí.
- 104 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že rozhodnutie 2006/678 nie je predmetom tejto žaloby a v dôsledku toho všetky výhrady smerujúce proti tomuto rozhodnutiu, aj za predpokladu, že sú prípustné a dôvodné, nemôžu viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, a teda sa musia zamietnuť ako irelevantné.
- 105 Pokiaľ ide o spochybnenie, ktoré talianska vláda urobila v súvislosti s nedbanlivosťou jej konania pri výkone svojich povinností v oblasti vymáhania neoprávnene vyplatených súm, treba uviesť, že je založené na nesprávnom predpoklade.
- 106 Komisia totiž v napadnutom rozhodnutí nevychádzala z nedbanlivého konania talianskych orgánov, aby 50 % finančných dôsledkov zodpovedajúcich predmetným prípadom pripísala na ťarchu vnútroštátneho rozpočtu. Vychádzala z článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005, podľa ktorého v prípade súm, ktorých vymáhanie sa nevykonalo v lehote štyroch rokov od dátumu prvého správneho alebo súdneho zistenia alebo ôsmich rokov, ak je vymáhanie predmetom konania pred vnútroštátnymi súdmi, finančné dôsledky nevykonaného vymáhania znáša vo výške 50 % daný členský štát a vo výške 50 % rozpočet Spoločenstva.
- 107 V predchádzajúcom systéme totiž podľa ustanovení článku 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70 a článku 8 ods. 2 nariadenia č. 1258/1999 boli finančné dôsledky nezrovnalostí alebo nedbanlivosti znášané Spoločenstvom, s výnimkou tých, ktoré vyplývali z nezrovnalostí alebo nedbanlivosti pripísateľných správnym orgánom alebo iným úradom či agentúram členských štátov. Rada Európskej únie si prijatím nariadenia č. 1290/2005 predovšetkým stanovila za cieľ ustanoviť postup umožňujúci Komisii chrániť záujmy rozpočtu Spoločenstva rozhodnutím odpočítať z účtu daného členského štátu časť súm, ktoré sa stratili z dôvodu nezrovnalostí a ktoré sa nevymohli v primeranej lehote (odôvodnenia 25 a 26). Článok 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 teda stanovuje, že sumy, ktorých vymáhanie sa

nevykonalo v lehote štyroch alebo ôsmich rokov od dátumu prvého správneho alebo súdneho zistenia, sa rovnakým dielom rozdelia medzi členský štát a rozpočet Spoločenstva (rozsudok Nemecko/Komisia, už citovaný, bod 49).

- 108 Z toho vyplýva, že predmetné ustanovenie Komisii umožňuje, aby členskému štátu pripísala polovicu súm, ktoré boli stratené z dôvodu nezrovnalostí alebo nevykonalé v primeraných lehotách, bez toho, aby musela v jednotlivých prípadoch preukázať, že nevykonalé súm alebo omeškanie pri ich vymáhaní je spôsobené nedbanlivým konaním vnútroštátnych orgánov. Pripísanie 50 % finančných nákladov vyplývajúcich z nevykonalosti súm alebo omeškania pri ich vymáhaní na ťarchu vnútroštátneho rozpočtu je automatickým dôsledkom samotného uplynutia času.
- 109 Za týchto podmienok sa táto výhrada Talianskej republiky musí zamietnuť.
- 110 Pokiaľ ide o údajné nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, stačí uviesť, ako správne tvrdí Komisia, že keďže napadnuté rozhodnutie nevychádzalo z nedbanlivého konania talianskych orgánov, aby 50 % finančných dôsledkov zodpovedajúcich predmetným prípadom pripísalo na ťarchu vnútroštátneho rozpočtu, ale sa obmedzilo na uplatnenie článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005, Komisia si mohla splniť povinnosť odôvodnenia stanovenú v Zmluve len obyčajným odkazom na toto posledné uvedené ustanovenie. Ako už Všeobecný súd uviedol v bodoch 47 až 49 vyššie, odôvodnenie 11 napadnutého rozhodnutia jasne odkazuje na článok 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005.
- 111 Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia sa preto musí v tomto ohľade považovať za postačujúce.
- 112 Z uvedeného vyplýva, že druhý žalobný dôvod treba zamietnuť.
- 113 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že napadnuté rozhodnutie treba čiastočne zrušiť v rozsahu, v akom Komisia uložila Talianskej republike znášať 50 % finančných dôsledkov vyplývajúcich z nevykonalosti súm, ktoré sa týkajú 25 prípadov nezrovnalostí. V zostávajúcej časti sa táto žaloba zamietá.

O trovách

- 114 Podľa článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Okrem toho podľa článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku môže Všeobecný súd rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša vlastné trovy konania, ak mali úspech len v časti predmetu konania alebo ak existujú výnimočné dôvody.
- 115 Vzhľadom na skutočnosť, že Talianska republika vo veci nemala úspech, s výnimkou skutočnosti, ktorá sa týka pripísania 50 % finančných dôsledkov vyplývajúcich z nevykonalosti súm v súvislosti s 25 prípadmi nezrovnalostí, treba ju zaviazat' na náhradu štyroch pätín vlastných trov konania, ako aj štyroch pätín trov konania, ktoré vznikli Komisii.
- 116 Komisia znáša jednu pätinu vlastných trov konania a je povinná nahradiť jednu pätinu trov konania, ktoré vznikli Talianskej republike.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rozhodnutie Komisie 2007/327/ES z 27. apríla 2007 o vyrovnaní účtov platobných agentúr členských štátov, ktoré sa týkajú výdavkov financovaných Záručnou sekciovou Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu (EPUZF) za rozpočtový rok 2006, sa zrušuje v rozsahu, v akom ukladá Talianskej republike znášať 50 % finančných dôsledkov vyplývajúcich z nevyhnutnosti súm v súvislosti s týmito prípadmi nezrovnalostí: Coprap (IT/1987/001), Tabacchi Levante (IT/1987/002), Casearia Sarda (IT/1991/001), Beca (IT/1994/009), Soc.Coop.Super (IT/1995/003/A), Vinicola Magna (IT/1995/005/A), Eurotrade (IT/1995/015/A), COASO – Italiana Tabacchi (IT/1995/016/A), Ionia (IT/1995/017/A), Beca (IT/1995/018), Addeo Fruit (IT/1995/021), Quaranta (IT/1996/003), D’Apolito (IT/1996/007), Sibillo (IT/1996/016), Agrocom (IT/1996/019), Procaccini (IT/1996/020), Addeo Fruit (IT/1996/023), Mediterranee Vini (IT/1996/001), Oleificio Centro Italia (IT/1996/029), Procaccini (IT/1997/002), Soc.Coop.Super (IT/1997/006/A), Savict (IT/1997/01), Agricola S. Giuseppe (IT/1997/012), Terra D’Oro (IT/1997/017/A), Toscana Tabacchi (IT/1997/018).**
- 2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamietá.**
- 3. Talianska republika znáša štyri pätiny vlastných trov konania a je povinná nahradiť štyri pätiny trov konania, ktoré vznikli Európskej komisii.**
- 4. Komisia znáša jednu pätinu vlastných trov konania a je povinná nahradiť jednu pätinu trov konania, ktoré vznikli Talianskej republike.**

Truchot

Martins Ribeiro

Popescu

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 7. júna 2013.

Podpisy

Obsah

Právny rámec	1
Okolnosti predchádzajúce sporu	5
Konanie a návrhy účastníkov konania	6
Právny stav	7
O porušení článku 8 nariadenia č. 1663/95, článku 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91 a povinnosti odôvodnenia	7
O prípadoch nezrovnalostí vo výške presahujúcej 500 000 eur	7

O prípadoch nezrovnalostí vo výške nižšej ako 500 000 eur	10
O porušení článku 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70, článku 8 ods. 2 nariadenia č. 1258/1999 a povinnosti odôvodnenia	14
O trovách	16